

[Chr. Christensen]

skabe ligestilling for de unge. Det var vel sådan før i tiden, at det var muligt – og i nogle tilfælde vel også praktiseret – at forældrene betalte deres barns uddannelse eller dele deraf. Men den almindelige økonomiske udvikling, ikke mindst beskatningsforholdene, har frataget de fleste forældre denne mulighed, sådan at de studerende alligevel er henvist til selv at skulle klare udgifterne, selv at skulle skaffe lånene, selv at skulle afdrage dem og selv at skulle betale udgiften, der er forbundet dermed. Ansvaret ligger altså hos de unge. Så finder vi det diskriminerende, at det skal være forældrenes økonomiske vilkår, der skal være bestemmende for, om de unge kan få den støtte, som de har brug for. Det er i virkeligheden sådan, at hvis forældrene sidder med en død formue i form af jord eller fast ejendom, kan det forhindre de unge mennesker i at få støtte.

Med hensyn til tilbagebetalingen er det vores opfattelse, at den må være afhængig af støttemodtagerens indtægt. Hvis det er sådan, at støttemodtageren har en høj indtægt, må man kunne betale tilbage i hurtigere tempo. Har man en lav indtægt, må man have mulighed for en længere afdragsperiode. Det kunne f.eks. opnås ved, at man fastsatte den minimale tilbagebetaling til en brøkdel af indtægten.

For det fjerde mener vi, at uddannelsesstøtten må have en rimelig størrelse. Vi har angivet nogle summer i bemærkningerne.

Hvis man sammenholder dette forslag med ministerens forslag, kommer vi til den konklusion, at ministerens forslag er endog særdeles skuffende. Ikke skuffende i den forstand, at det er kommet frem, for det ligger helt på linje med vores opfattelse af, at det er nødvendigt, at der bliver gjort noget ved sagen. Derfor er det også tilfredsstillende, at der er flere partier, der har blandet sig i debatten og givet deres bidrag. Men ministerens forslag omfatter i virkeligheden kun dem, som på forhånd kan honorere kravene, der gør dem berettiget til at få stipendier. Det vil altså sige, at man skiller en del af den studerende ungdom ud og siger: jer vil vi hjælpe. De, der på forhånd har mulighed for at få en hjælp – altså de, der kunne få stipendier – vil man nu give 50 pct. af stipendiebeløbet oveni i statslån. Det vil altså i virkeligheden sige, at denne gruppe får både i pose og sæk, mens alle de andre ingenting

får. Her kan man sandelig ihukomme Skriftens ord om, at de, der har muligheder, skal få flere.

Jeg havde håbet, at ministeren havde forstået alvoren i denne diskriminering og denne forskelsbehandling af vore unge, der i øjeblikket foregår. Kigger man nøjere på bemærkningerne, er der dog håb. Jeg føler, at der bag ministerens undskyldninger eller forklaringer om, at andre burde have været med, ligger en dybere forståelse for, at der skulle have været lidt flere med, end der egentlig kom. Denne forståelse vil jeg godt takke for. Vi kender ministeren så godt, at vi ved, ministeren er klar på, at der burde have været denne ligestilling på studieområdet, som vi har foreslået. Det kunne måske føre til, at der, når næste omgang skal tages, vil være en bedre forståelse – eller bedre praktisk opbakning bag den forståelse, som jeg tror ministeren trods alt har.

Kigger vi lidt nærmere på forslaget, viser det sig, at renten nok skal være lavere, men den skal altså ikke væk. Det er vores opfattelse, at i studietiden bør renten væk, sådan at lånene er rentefrie. Det var netop en af begrundelserne for, at vi mener, vi skal gå over til statslån, for det er den eneste mulighed for, at det kan lade sig gøre. Vi havde også ønsket, at renten skulle være lavere, når studietiden var ophørt. Det skal vi honorere at ministeren har forståelse for, idet den også er lavere efter ministerens forslag.

Men alt i alt: ministerens forslag hjælper kun en del af den studerende ungdom, ikke over et bredere felt, og navnlig er det helt væsentligt, at ministeren ikke fjerner forskelsbehandlingen af vore unge.

Det er, som om man bygger på, at forældre, der har en vis indkomst, også må kunne klare deres børns uddannelse. Det er romantik fra gammel tid. Den situation eksisterer ikke i dag, og det er forbavsende, at socialdemokratiet vil lukke øjnene for denne realiteternes verden på det studiemæssige område.

Må jeg sige med hensyn til forslaget fra SF, at det er meget interessant at se den uenighed, der er mellem SF og kristeligt folkeparti. Efter at vi nu har foreslået, at det skal være lån, foreslår SF, at det udelukkende skal være i form af stipendier. Det kunne altså se ud, som om der overhovedet ingen mulighed er for forståelse de to partier imel-